

між особистими інтересами адвоката і його професійними правами та обов'язками перед клієнтом, наявність якої може вплинути на результат дій під час здійснення адвокатської діяльності. Конфлікт інтересів розуміється лише як протиріччя між інтересами та обов'язками адвоката, це трактування не повністю відповідає Міжнародним правилам, зокрема, Загальному кодексу правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства. Україні слід закріпити європейські принципи юридичної професії.

Забезпечення якості адвокатських послуг і задоволення потреб суспільства потребує вдосконалення процесу саморегулювання адвокатської діяльності. Подолання кризових ситуацій у адвокатській діяльності можливе через сприйняття міжнародного досвіду адвокатської діяльності та закріплення основоположних принципів європейської юридичної професії.

Література

1. Про засади запобігання і протидії корупції: Закон України від 07.04.2011 № 3206-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>
2. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5076-17>
3. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
4. Загальний кодекс правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства ЄЕС від 01.10.1988 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_343
5. Дедов Д. И. Конфликт интересов / Д. И. Дедов. – М.: Волтерс Клувер, 2004. – 288 с. – С. 1.

УДК 323 (043.2)

Слободська І. А., старший викладач,
Мальований Р. В., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут
Національний авіаційний університет, м. Київ

ВПЛИВ ЗМІ НА ФОРМУВАННЯ ГРОМАДСЬКОЇ ДУМКИ

Нині головну роль у формуванні суспільних, як державних, так і поза державних, процесів та рухів відіграє суспільна думка, яка є основним засобом тиску на владу. Цей процес безперечно свідчить про позитивні зрушення в контексті побудови демократичної держави та єдиного

громадянського суспільства.

Через свою масовість, доступність та суспільну важливість ЗМІ можна вважати одним з найважливіших джерел формування громадської думки.

Залучаючи громадян до інформаційних відносин, ЗМІ формують певні ціннісно-сміслові моделі для засвоєння суспільством і таким чином змінюють аксіологічну картину соціуму. Здатність швидко охоплювати найбільш широкі аудиторії дає можливість сучасним мас-медіа трансформувати традиційну систему духовного виробництва в певному напрямі, з приводу чого в розвинутих суспільно-політичних системах панує теза, що той, хто володіє засобами масової інформації, володіє громадською думкою [4].

Суспільна думка формується сукупністю думок різних соціальних груп та прошарків. Змусити всю цю масу людей думати однаково неможливо, але ЗМІ від самого початку свого створення вдало маніпулюють інформацією, зміщуючи при цьому вектор громадської уваги в потрібне їм русло. На жаль, цим могутнім інструментом можна не тільки зміцнити і консолідувати суспільство, ЗМІ можуть здійснювати деструктивний вплив на процеси державотворення та формування громадянського суспільства через розповсюдження негативних ціннісних образів, що є чужими для певного соціального середовища. Висвітлення та надмірне акцентування одних фактів, та навмисне замовчування інших, дозволяє забезпечити панування необхідної думки в суспільстві, що в свою чергу робить засоби масової інформації іграшкою в руках недобросовісних економічних та політичних еліт, що використовують їх для боротьби за владу. Кожна нова інформація, яка транслюється, є стереотипізована і наповнена схожими за своєю суттю ціннісними орієнтаціями, що залишають непомітний але вагомий відбиток на людській свідомості. Особа не завжди спроможна адекватно і вчасно відфільтрувати безкінечний потік інформації, який сиплеться на неї з кожного телевізора, комп'ютера, радіоприймача, чи друкованого видання. Особливо вразливою є ідеологічно несформована свідомість, яка в пошуках істини часто обирає хибний шлях, піддаючись ідеологічній обробці з боку зацікавлених осіб. Мас-медіа мають величезний консолідуючий потенціал для утвердження тісних зв'язків між різними політичними партіями і рухами, державними і громадськими організаціями для ефективної співпраці в галузі забезпечення суспільних інтересів. Але коли контроль над засобами масової інформації встановлює держава чи певні впливові соціальні групи, то вони перетворюються на засіб маніпулювання суспільною свідомістю та розповсюдження негативних ціннісних орієнтирів. Найяскравіше це відображається в політичній сфері, адже в ліберальних країнах лідерство базується на харизмі та вмінні завойовувати аудиторію шляхом демонстрації власного красномовства. Це відіграє набагато більшу роль у формуванні іміджу

політичного діяча ніж програмні засади його діяльності. Саме тому можливість впливати одночасно на велику кількість людей, забезпечує повну і беззаперечну перевагу певної групи на політичній арені.

Одними з найдієвіших способів захисту від агресивної, пропагандистської та дезінформуючої політики підконтрольних зацікавленим особам чи організаціям засобів масової інформації являються такі моделі поведінки, як:

— скептицизм, що в свою чергу породжує необхідність пошуку альтернативних джерел інформації, для повного та всебічного усвідомлення наведених фактів. Критичне мислення дозволяє формувати власну точку зору, спираючись одночасно на декілька протилежних інформаційних ресурсів;

— надання матеріальної підтримки засобам масової інформації, для зменшення ролі комерційного фактору;

— створення законодавчого підґрунтя для становлення реально незалежних засобів масової інформації. Обмеження впливу політичних та олігархічних еліт на мас-медіа.

Не останнє місце в структурі такої інституції як ЗМІ займає корпус журналістики, що має своїм завданням утвердження в суспільній свідомості певних ідеологічних зразків та моделей мислення. Саме такі моделі є головними чинниками у процесі формування ідейної спрямованості суспільного мислення. Необхідним є утвердження високо моральних принципів роботи в даній сфері для створення тої істинно вірної ідеологічної бази для розвитку інформаційно-грамотного громадянського суспільства.

Підсумовуючи все вищесказане можна стверджувати, що засоби масової інформації є ключовим важелем впливу на формування загальної суспільної думки. При недостатньому контролі цей процес може перейти в деструктивне русло. Тож основним завданням є розроблення шляхів стримування недостовірної чи надмірно ідеологізованої інформації для утвердження інформаційної стабільності в суспільстві.

Література

1. Ващенко К. О. Політологія для вчителя: навч. посіб. / за заг. ред. К. О. Ващенко, В. О. Корнієнка. – К.: Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2011. – 406 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://posibnyky.vntu.edu.ua/politolog/zm.htm>

2. Волошина Н. М. Інформаційний вплив на громадську думку українського суспільства / Н. М. Волошина, С. В. Череватий // Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони. – 2015. – № 2 (23). – С. 144-149 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://isit.nuou.org.ua/60032-122450-1-PB-1.pdf>

3. Демченко С. Комунікаційний аспект у розбудові сучасного громадянського суспільства / С. Демченко // Теле- та радіожурналістика. –

2012. – Вип. 11. – С. 117-123 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://journ.lnu.edu.ua/vypusk7/n11/tv11-20.pdf>

4. Кипич І. В. Роль ЗМІ в розвитку правової держави, демократії та громадянського суспільства в сучасній Україні / І. В. Кипич // Актуальні проблеми держави і права. – 2012. – С. 117-123 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://apdp.in.ua/v68/17.pdf>

5. Кравчук В. М. Вплив ЗМІ на формування громадянської свідомості / В. М. Кравчук, О. А. Дмитрусь // Юридичний науковий електронний журнал. – 2015. – № 6. – С. 16-19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://isej.org.ua/6-2015/4.pdf>

6. Лизанчук В. Журналісти: зрячі очі суспільства чи заручники джинси? / В. Лизанчук // Універсум. – 2012. – № 11-12. – С. 34-41 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.universum.lviv.ua/journal/2012/6/lyz.htm>

УДК 342:35:37(043.2)

Тимкович І. І., старший викладач,
Сідляренко О. Л., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ОКРЕМІ АСПЕКТИ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ У КРАЇНАХ СВІТУ

На сучасному складному етапі державотворення України як демократичного і соціально-орієнтованого громадянського суспільства своєї актуальності не втрачає питання модернізації кадрової підготовки державних службовців як високопрофесійних і компетентних фахівців, здатних ефективно працювати в системі органів державного апарату з метою успішного виконання ними функцій і завдань держави. До того ж, як зауважує Н. Картавцева, із врахуванням євроінтеграційних прагнень України, реформування національної державної служби повинно відбуватись із врахуванням досвіду поліпшення державної служби в країнах Європейського Союзу [1]. З огляду на це, в науковій літературі досліджуються проблеми і перспективи реформування професійного навчання державних службовців в Україні – С. Серьогіним, Є. Бородіним, Н. Липовською; характеризуються сучасні підходи до безперервного професійного навчання керівників у сфері державної служби – С. Гайдученко; вивчаються проблеми імплементації в Україні зарубіжного досвіду підготовки та підвищення кваліфікації державних службовців – А. Мельник, Т. Кононенко; аналізується самоосвіта як складова професійного розвитку державних службовців на прикладі європейського досвіду – І. Рудим та ін. Такі дослідження з урахуванням сучасних умов і потреб суспільного й економічного розвитку України сприятимуть